

[Grünbaum]

get, meget andet og noget meget, meget væsentligt, og det bør man ikke stemme imod ved tredjebehandlingen af et finanslovforslag.

Jeg beklager meget, at SF denne gang, i strid med alt hvad der har været af tradition, vil stemme imod finanslovsforslaget ved tredje behandling.

Men når jeg nu har sagt dette, vil jeg også understrege, at jeg altså er uenig med regeringen i dens finanspolitik, i dens økonomiske politik, og jeg vil godt gå så langt som til at sige denne regerings arbejdslededsskabende finanspolitik. Jeg er ikke enig med mit partis ordfører, når han giver det udseende af, at det er et ekspansivt budget, der her foreligger. Jeg er mere enig med finansministeren, når han ærligt og redeligt siger, at der er en stramning i dette budget på ca. 3 mia kr.

Man kan altid finde nogle tal at sammenligne med, så man får nogle pæne resultater, men realiteten er, at da finanslovsforslaget blev fremsat i august, sagde finansministeren, at dette finanslovsforslag var udarbejdet under forudsætning af en uændret økonomisk politik, og at man ville komme senere med nogle ændringer i retning af en stramning. Det har man så også gjort, og det er de ca. 3 mia kr., der ligger på skattesiden.

I øvrigt vil jeg også gerne ind imellem komplimentere finansministeren og regeringen, for så vidt også begge dele af den, for, at man ikke har skåret mere ned, end man har. Jeg synes, man er sluppet pænt igennem det, der hedder bruttobesparelsen på de 1½ mia kr. Det er da i hvert fald en af de positive sider af regeringssamarbejdet, at man nu, så vidt jeg kan se, har fået sat en effektiv stopper for disse voldsomme krav om nedskæringer på statsbudgettet. Jeg synes også, det skal siges ved denne lejlighed, også fra min side, at der er den positive side af samarbejdet mellem socialdemokratiet og venstre. Men jeg skal ikke fordybe mig mere i selve finanspolitikken.

Der er en enkelt ting, jeg gerne vil sige til finansministeren. Hvis jeg havde fortsat jobbet som formand for finansudvalget, havde jeg ikke helt affundet mig med det, der nu er sket – ikke på det økonomiske område, for det er regeringens sag – men vi har desværre ikke fået det, vi har bedt om, og som finans-

ministeren jo selv for et par år siden her fra talerstolen sagde han ville arbejde med, nemlig en fjernelse af det helt urimelige såkaldte bruttokasseunderskud på finansloven. Da jeg var formand for finansudvalget, bad vi om at få en oversigt over likviditetsforholdene og så få det fortvivlede bruttokasseunderskud ud af verden. Det er jo ikke til at have med at gøre, at vi bilder befolkningen og hinanden her i folketinget ind, at vi har et underskud på 41 mia kr., når finansministeren kunne stå her og sige til hr. Palle Simonsen, at det var ganske urigtigt, at der var dette voldsomme underskud, det var jo bare noget pengepolitisk. Finansministeren sagde i forbindelse med spørgsmålet om de korte lån, at bruttokasseunderskuddet næsten kun har interesse ud fra en likviditetsmæssig pengepolitisk betragtning, og det har han jo fuldkommen ret i. Desværre er der ikke tid til her at fordybe sig i dette, det har vi gjort i finansudvalget, men jeg mener, det er afgørende nødvendigt, fordi man på basis af dette bruttokasseunderskud fører en forskrækkelseskampagne over for hele befolkningen med disse 40 mia kr., som stort set ikke består i andet, end at statskassen har overtaget en funktion, som Nationalbanken ellers skulle have haft, nemlig en regulering af Danmarks pengeforsyning. I alle andre lande har man korte papirer, som centralbankerne kan udstede. Det har vi ikke haft her, men vi har nu fået det. Det er udmærket, at vi har disse korte papirer, som man kan inddrage penge med. Men det er noget, der siger sig selv, at ved opbygningen af denne masse af korte obligationer – lad os kalde den det – vil man ligesom på det private obligationsmarked efterhånden få en meget stor masse af korte lån, som skal indfries hvert år, og som bliver tegnet igen hvert år, for det er det, der er sagen i det. Men på finansloven har vi kun udgifterne, på finansloven står i bruttokasseunderskuddet kun udgifterne og ikke, hvad vi får ind af indtægter ved at optage disse lån, og det giver et fuldstændig skævt billede. Det reelle underskud, det, der er egentlig finanspolitik og budgetpolitik, er de 13 mia kr. og ikke de 41 mia kr.

Jeg vil gerne have lov til at understrege, at f. eks. hr. Ellemann-Jensen meget klart – hr. Camre var lidt inde på det – i går sagde, at de 13 mia kr. i underskud, som opstår automatisk på grund af arbejdsløsheden, betrag-